

Neemia 8

Versete călăuzitoare: Neemia 8

Cartea Legii

Neemia 8.1-3: Și, când a venit luna a șaptea, iar fiii lui Israel erau în cetățile lor, tot poporul s-a adunat ca un singur om în locul deschis care era în dreptul Porții Apelor; și i-au spus cărturarului Ezra să aducă el cartea legii lui Moise, pe care o poruncise Domnul lui Israel. Și preotul Ezra a adus legea înaintea adunării, atât a bărbaților cât și a femeilor și a tuturor celor care puteau auzi și înțelege, în cea dintâi zi a lunii a șaptea. Și a citit în ea în fața locului deschis care era înaintea Porții Apelor, de dimineață până la amiază, în prezența bărbaților și a femeilor și a acelor care puteau înțelege. Și urechile întregului popor erau atente la cartea legii.

În capitolul 6 citim că zidurile au fost terminate în timpul record de 52 de zile și pentru un timp s-a scăpat de vrăjmaș. Cartea genealogiei a fost găsită și mulți locuiau în cetățile lor. Vom vedea acum cum Cuvântul lui Dumnezeu primește locul cuvenit. Pentru aceasta întreaga comunitate s-a adunat ca *un singur* om la locul dinaintea Porții Apelor și au zis lui Ezra, cărturarul, să aducă cartea Legii. Aceasta era o mărturie frumoasă a unității. La fel a fost deja la sfințirea altarului:

- **Ezra 3.1:** Și când a venit luna a șaptea, și fiii lui Israel erau în cetăți, poporul s-a adunat *ca un singur om* la Ierusalim.

Și noi aducem la altarul lui Dumnezeu – Masa Domnului – „jertfe de laudă”, și nu ar trebui să pierdem din vedere, că și noi prin aceasta exprimăm la fel, că suntem *un trup* („Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că *toți* luăm parte dintr-*o singură* pâine” - 1 Corinteni 10.17). Noi stăm înaintea Domnului „*ca un singur om*”.

În creștinism sunt nu numai privilegiile și responsabilități personale ci și privilegiile și responsabilități colective. Hristos a murit, „ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52). Hristos Însuși este centrul străngerii noastre laolaltă: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Cercul, al cărui centru este El, cuprinde întreaga Biserică; și dacă nu păstrăm în ochi întreaga Biserică a lui Dumnezeu, atunci suntem sectanți. Hristos este Capul Trupului, al Adunării; Este *un singur* trup și *un singur* Duh (Efeseni 1.22; 4.4), și creștinii credincioși sunt atenționați să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii (Efeseni 4.1-3).

Israeliiți s-au adunat „*ca un singur om*”. Desigur ei erau numai o societate mică, nenorocită, care se întorsese din captivitatea babiloniană, și cu toate acestea stăteau pe temelia întregului popor al lui Dumnezeu. Noi nu putem în timpul nostru să aducem pe toți creștinii laolaltă, căci mulți preferă să rămână în bisericile și sistemele lor creștine (în Babilon sau undeva între). Însă Dumnezeu vedea în mica grămăjoară din Ierusalim pe Israel ca *un singur om*, și dacă noi ne strângem pe fundamentul *unui singur* trup, unde realmente fiecare adevărat copil

al lui Dumnezeu este binevenit și nu se exclude pe sine însuși printr-o umblare în necurăție sau prin învățături rele, atunci Domnul făgăduiește să fie în mijlocul nostru.

Când ne adunăm, ca să auzim Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar trebui să facem ca toți să aibă parte de El,

Neemia 8.2: ... atât bărbaților cât și femeilor și tuturor celor care puteau auzi și înțelege.

Probabil uneori nu este posibil altfel, însă este pagubă dacă paralel cu vestirea Cuvântului și predica se țin ore cu copiii. Noi ar trebui să obișnuim copiii noștri cât se poate de devreme să fie alături, când Domnul Isus este în mijloc și dorește să ne vorbească prin Cuvântul Său. Frații, care contribuie la „slujirea prin Cuvânt”, trebuie să aibă un ochi și pentru copii, așa fel ca și ei să aibă sentimentul că aparțin împreună.

Fiecare trezire în poporul lui Dumnezeu este legată cu foame după Cuvântul lui Dumnezeu.

Neemia 8.3: Și a citit din ea în fața locului deschis care era înaintea Porții Apelor, de dimineată până la amiază.

Mulți se mișcă deja nerăbdători pe scaunele lor, dacă ora durează cinci minute mai mult decât normal. Poporul nu a citit Cuvântul lui Dumnezeu în timpul captivității, nu pentru că nu voia, ci pentru că nu aveau o Biblie. O generație întreagă s-a ridicat, fără să citească scrierile Vechiului Testament. O întreagă generație nu a cunoscut nici măcar cântările Sionului (compară cu Psalmul 137.1-3).

Putem înțelege foarte bine foamea după Cuvântul lui Dumnezeu. Cu regret suntem obișnuiți așa de mult să avem o Biblie și chiar s-o purtăm în buzunarul pantalonilor, că noi nici nu mai prețuim așa cum se cuvine acest privilegiu. Ar trebui cu atât mai mult în fiecare minut liber să luăm Cuvântul lui Dumnezeu și să cercetăm voia lui Dumnezeu și să „cugetăm zi și noapte” la El (compară cu Psalmul 1.2).

Ezra „stătea pe o platformă de lemn” (Ezra 8.4), ca să fie văzut și înțeles de toți: este însă și un alt motiv, pentru care s-a așezat la înălțime:

Neemia 8.5: Și Ezra a deschis cartea înaintea ochilor întregului popor, pentru că el era mai sus decât tot poporul; și, când a deschis-o, tot poporul s-a ridicat.

Poporul trebuie să vadă și cartea Legii. Aceasta pune accentul pe importanța Cuvântului lui Dumnezeu, și poporul a reacționat prompt, prin aceea că s-au ridicat cu toții. Nu ar trebui să ne întrebăm mereu: Ce valoare atribuim noi Cuvântului lui Dumnezeu? Ne mai bucurăm, când în fiecare dimineată luăm Biblia? Ascultăm noi cu toată reverența, când Dumnezeu dorește să ne vorbească prin Cuvântul Său?

Cărturarul Ezra, dar și leviții învățau poporul și anume în această ordine: *citeau* și apoi *explicau cele citite*.

Neemia 8.8: Și citeau lămurit din cartea Legii lui Dumnezeu și îi dădeau înțelesul și explicau cele citite.

Slujitorii Cuvântului trebuie să cunoască bine textul biblic și să-l citească clar. Unii aleargă așa de repede prin text, ca și cum nu ar putea să aștepte până când în sfârșit pot spune ceva din text. Înainte de orice predică ar trebui mai întâi citit textul, și după aceea să fie explicat pe înțeles. Aceasta ar însemna mai întâi, că fiecare a înțeles în limba lui cele citite. După captivitatea babiloniană erau mulți care nu mai erau obișnuiți să înțeleagă textul ebraic. Deci sensul textului trebuia mai întâi tradus. Cu toate acestea și astăzi slujitorii Cuvântului pot învăța din aceasta, să studieze textul biblic așa fel ca ascultătorii să meargă acasă după predică și să nu poată spune: „Ei, și?”, ci să spună: „Așa este!”

Este interesant că ultima trezire din Vechiul Testament stă în legătură cu (1) *reconstruirea porților și zidului* și cu (2) *reintroducerea autorității Cuvântului lui Dumnezeu*. În continuare vom vedea și alte caracteristici ale unei treziri lucrute de Dumnezeu: (3) *pocăința și separarea de rău*. În afară de aceasta citim în capitolul 10 despre însușirile de caracter ale (4) *devotamentului și închinării* și în capitolul 12 ale (5) *recunoștinței*.

Ca și Neemia, și noi trăim în ultimele zile, așa că nu putem renunța la aceste elemente, pentru care vrem să primim aprobarea din partea lui Dumnezeu.

Bucuria în Domnul

Neemia 8.9-12: Și Neemia, care era Tirșata, și Ezra, preotul și cărturarul, și leviții care explicau poporului, au zis către tot poporul: „Ziua aceasta este sfântă pentru Domnul Dumnezeul vostru, nu jeliți, nici nu plângeți!” (Pentru că tot poporul plângea când au auzit cuvintele legii.) Și le-a zis: „Mergeți, mâncați ce este gras și beți ce este dulce și trimiteți porții la cei care n-au nimic pregătit; pentru că ziua aceasta este sfântă pentru Domnul nostru; și nu vă întristați, pentru că bucuria Domnului este tăria voastră. Și leviții au liniștit tot poporul, zicând: „Tăceți! pentru că ziua aceasta este sfântă; nu vă întristați!” Și tot poporul s-a dus ca să mănânce și să bea și să trimită porții și să facă mare bucurie, pentru că înțeleseseră cuvintele care li se făcuseră cunoscute.

Probabil în jurul nostru sunt unele lucruri distrugătoare, și noi simțim că multe din jurul nostru zac în dărâmături și cenușă. Nu mai este pentru noi nici o bucurie în acest caz? Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Filipi în împrejurările cele mai grele: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul” (Filipeni 4.4). Noi într-adevăr nu ne putem bucura întotdeauna de împrejurările noastre, însă ne putem bucura întotdeauna în Domnul. Împrejurările vieții sunt astăzi într-un fel și mâine altfel, dar Domnul Isus este „același, ieri, azi și în veșnicie”. Credința pune întotdeauna pe Domnul între sine și împrejurări; necredința nu vede nimic altceva, decât numai împrejurări vitrege, așa că acestea stau între ea și Domnul. Nu împrejurările sunt cele care ne fac fericiți sau nefericiți, ci atitudinea noastră lăuntrică.

Poporul a citit Cuvântul lui Dumnezeu; după aceea au fost așa de îngroziți, că puteau numai să plângă, căci au simțit profund cât de mult s-au îndepărtat de acest Cuvânt:

Neemia 8.9b: Pentru că tot poporul plângea când au auzit cuvintele Legii.

Dar dacă ei vor face din Domnul locul lor de scăpare, atunci bucuria în Domnul va fi tăria lor.

Cei întorși înapoi nu trebuiau să se lase descurajați de decădere și ruinare. Sub impresia Cuvântului lui Dumnezeu ei trebuiau să se bucure și chiar să se gândească și la aceia, care aveau mai puțin decât ei (Neemia 8.9-12).

Și slujitorii au nevoie de învățătură

Pentru robul slujitor credincios al lui Dumnezeu este nu numai important să citească clar Cuvântul lui Dumnezeu și să-I prezinte sensul, ci este de asemenea necesar ca slujitorul însuși să cunoască un loc unde el este învățat. Așa găsim la leviți în versetul 13:

Neemia 8.13: Și, a doua zi, capii părintești ai întregului popor, preoții și leviții s-au adunat la cărturarul Ezra, ca să primească înțelepciune cu privire la cuvintele legii.

Nu demult ei fuseseră aceia care împărțiseră Cuvântul altora; aici citim, că și ei înșiși trebuiau să fie primitori ai Cuvântului. Fiecare rob slujitor al lui Dumnezeu are nevoie de învățătură de la alți robi slujitori. Darurile au fost date „pentru desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4.12), și este o pierdere mare dacă un împreună-lucrător al lui Dumnezeu nu se folosește de acestea. Chiar și despre Domnul Isus se spune profetic în Isaia 50:

- **Isaia 50.4:** El îmi trezește dimineață după dimineață, îmi trezește urechea, ca să ascult *ca un ucenic*.

Sărbătoarea corturilor

Neemia 8.14-18: Și au găsit scris în legea pe care o poruncise Domnul prin Moise că fiii lui Israel trebuie să locuiască în corturi la sărbătoarea lunii a șaptea și că trebuie să dea de știre și să strige în toate cetățile lor și la Ierusalim, zicând: „Ieșiți la munte și aduceți ramuri de măslin și ramuri de măslin sălbatic și ramuri de mirt și ramuri de palmier și ramuri de copaci stufoși, ca să faceți corturi, după cum este scris“. Și poporul a ieșit și au adus și și-au făcut corturi, fiecare pe acoperișul casei lui și în curțile lui și în curțile casei lui Dumnezeu și în locul deschis al Porții Apelor și în locul deschis al Porții lui Efraim. Și toată adunarea celor care se întorseseră din captivitate și-au făcut corturi și au locuit în corturi, pentru că din zilele lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceea, fiii lui Israel nu făcuseră așa. Și a fost foarte mare bucurie. Și zi de zi, din ziua întâi până în ziua de pe urmă, s-a citit în cartea legii lui Dumnezeu. Și au ținut sărbătoarea șapte zile; și a opta zi a fost o adunare de sărbătoare, după rânduială.

În afară de aceasta ei trebuiau să serbeze sărbătoarea corturilor și anume „după cum este scris”. În *amintirea* călătoriei prin pustie trebuiau să locuiască în corturi. Trebuia să fie o aducere aminte de harul mare și de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a dovedit permanent poporului în timpul celor patruzeci de ani de călătorie prin pustie, dar trebuia să fie și o privire înainte spre un timp viitor, când poporul va locui în pace și armonie în țară. Aceasta se va împlini abia în Împărăția de o mie de ani. Astfel, sărbătoarea corturilor privește *înapoi*, dar privește și *înainte*. La fel este și la noi cu Cina. Noi ne amintim de lucrarea făcută de Domnul Isus pe crucea de pe Golgota și în același timp facem aceasta „până vine El” (1 Corinteni 11.26). Paharul vorbește despre sângele noului legământ. Acest legământ nou intră în vigoare când va veni Domnul Isus să instaureze Împărăția. De fiecare dată când noi mâncăm din pâine și bem din pahar ne putem gândi că Domnul Isus va primi drepturile Sale pe pământ, ceea ce nu I s-au dat la prima Lui venire.

Corturile trebuie să amintească că noi nu avem aici o cetate stătătoare, suntem în cele din urmă numai străini pe pământ. Dacă deja pentru credincioșii Vechiului Testament aceasta era adevărat, cu cât mai mult pentru noi, care avem chiar o *chemare cerească*. Cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3), și destinația noastră veșnică este în casa Tatălui (Ioan 14). Prezența noastră pe pământ este ca în cort – aici nu este nimic statornic, și noi nu ne căutăm fericirea în lume, ci suntem mulțumiți să fim numai străini aici.

Unii se vor da înapoi de la o astfel de viață simplă. Lumea are alte pretenții la viața noastră, și noi suntem mai mult sau mai puțin influențați prin aceasta. Cu regret și noi nu putem înțelege mult despre chemarea cerească. S-ar putea să ținem cu tărie adevărul acesta în memorie, dar el aproape că nu are efecte asupra vieții noastre. Cunoaștem noi ceva din bucuria luării în posesiune a binecuvântărilor cerești? Putem cel puțin să enumerăm câteva binecuvântări cerești?

Pentru iudeii din zilele lui Neemia, care sărbătoreau din nou sărbătoarea corturilor, aceasta era „o foarte mare bucurie” (Neemia 8.17). Și noi putem fi convinși, că și noi vom avea parte de bucurie mare, dacă umblăm demni de chemarea noastră.

Citim:

Neemia 8.18: Și zi de zi, din ziua întâi până în ziua de pe urmă, s-a citit în cartea legii lui Dumnezeu.

Cercetăm noi zilnic Cuvântul lui Dumnezeu? Cât de mulți neglijează aceasta sau o fac de formă! Ne temem că mulți adună puțin sau chiar nimic pentru ei înșiși; tot ceea ce ei primesc, primesc prin alții în adunări, și aceasta este o pierdere de nerecuperat pentru ei. Desigur este o mare binecuvântare, dacă noi primim Cuvântul lui Dumnezeu sub formă de predică sau ceva asemănător. Dar nimeni nu va fi într-o stare de inimă cu adevărat sănătoasă fără exercițiu și fără citirea și studierea personală a Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum Israel trebuia în pustie să adune zilnic mană, la fel trebuie să facem și noi. Este ceva sărăcăcios, să serbezi numai din când în când o sărbătoare: Israel a sărbătorit sărbătoarea șapte zile, și Ezra le-a citit în fiecare

Capitolul 8

zi; și așa fel și noi ar trebui în fiecare săptămână „să ținem sărbătoarea” zi de zi (compară cu 1 Corinteni 5.8).